

[Finansministeren.]

talte stigningen i skatteindtægterne. Det er, ligesom man ved omtalen af disse udelukkende betragter dem som noget, der går fra skatteyderne, og ingen tager i betragtning, at de jo næsten fuldt ud er blevet anvendt til dækning af udgifterne til løsning af offentlige opgaver, som der stort set har været enighed om: højere folkepension, større social tryghed og sikkerhed, større indsats for undervisning og uddannelse, øgede offentlige investeringer o. s. v. Det er så meget mere bemærkelsesværdigt, som det trådte klart frem i de to ordføreres indlæg — og det var jeg meget glad for at høre — at de netop i større udstrækning end tidligere var parat til at vedkende sig både ansvaret for disse bevilninger og også nødvendigheden af at løse disse opgaver.

Derfor var det måske også lidt af en reверens over for fortiden, at besparelser stadig blev omtalt på en måde, så at man kunne tro, at der her var en væsentlig mulighed for at ændre finanspolitikken. Jeg fæstede mig nu egentlig nok så meget ved, at der ikke i denne forbindelse overhovedet blev fremsat konkrete forslag om besparelser; tværtimod vil jeg sige, at de få konkrete forslag, der blev fremsat, vedrørte næsten alle øgede udgifter eller den særlige form for offentlige udgifter, som består i specielle lempelser i beskattningen for denne eller hin gruppe, og som kun kan medføre, at skattebyrden bliver tilsvarende større for andre.

Jeg vil naturligvis ikke med disse bemærkninger afvise, at der kan blive tale om besparelser på forslaget, selv om jeg ikke tror, at de vil være af en sådan størrelse, at de kunne påvirke finanspolitikken i nævneværdig udstrækning; men i øvrigt er det netop en af de ting, der er mulighed for at se på nu under forslagets behandling i finansudvalget.

Det var åbenbart ikke blot den mere aktuelle udvikling i udgifterne, der gav de to ordførere anledning til bemærkninger, men også de forventninger, de havde om stærkt øgede offentlige udgifter i de kommende år især på investeringsområdet.

Jeg vil derfor også gerne fremsætte enkelte bemærkninger herom. For det første vil jeg understrege, som det også blev sagt

af de to ordførere, at det drejer sig om meget store tal, som det kan være svært at se den nøjere betydning af, og jeg tror, man skal være lidt varsom med at lade sig imponere af milliardbeløb. De beløb, der blev nævnt, vedrørte en periode på 20 år, og så må de naturligvis blive større. Nok så interessant er det jo at tænke på, hvor stærk en stigning de betyder i forhold til det niveau, de ligger på i dag. Det har jeg ikke nogen meget bestemt mening om, men jeg tror nok, det er realistisk at regne med en væsentlig stigning. Jeg havde nær sagt: det ville være mærkeligt andet, og det kan jo også medføre, at man ser med lidt mindre ærefrygt på de store tal. Jeg kan f. eks. minde om, at de faste investeringer her i landet opgjort i konstante priser i de 10 år fra 1950 til 1960 er forøget med 75 pct., og jeg kan i øvrigt tilføje, at der så ganske åbenbart er sket en tilsvarende stigning i den samlede opsparing.

Når dette er sagt, vil jeg dog samtidig være helt enig med de to ærede ordførere i, at den kraftige vækst i de offentlige investeringer må give anledning til nøjere overvejelse af rækkefølgen for disse arbejdsudførelse. Det er også derfor, vi har fået iværksat en klarlægelse af investeringsbehovet på trafikområdet og inden for undervisningsvæsenet, og jeg er glad for at høre, at der er tilslutning til at gå videre med denne klarlægelse af tendensen i de offentlige udgifter på længere sigt. Men hvis vi nu — hvad der nok er realistisk — må gå ud fra, at der i en lang periode fremover vil være behov for disse meget store offentlige investeringer og også meget store erhvervsmaessige investeringer, så må man også stille det spørgsmål, hvilke krav dette stiller, hvilke krav dette medfører for vor økonomiske politik. Jeg synes her, det er vigtigt at slå fast, at den afgørende forudsætning for, at vi kan tilvejebringe disse store investeringer og den dertil fornødne opsparing, er, at vi også fremover kan fastholde en høj økonomisk aktivitet og dermed en stadig vækst i produktionen. Finanspolitikken er kun et af virkemidlerne til at nå dette mål, men den har sin betydningsfulde rolle som middel til at sikre en stabil udvikling, hvilket er en nødvendig forudsætning for en høj økonomisk vækst.

Hvis jeg for et øjeblik må vende mig til